

ΑΘΗΝΑΙΟΝ.

Τὰ ἀνγκνῶσματα τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, οὗ τινος τὴν σύστασιν ἀνηγγείλαμεν τὴν 1 Αὐγούστου ἐν τῷ 369 φυλλαδίῳ, ἄρχονται τὸν Ἰαννουάριον τοῦ προσεχοῦς ἔτους. Ἰδοὺ δὲ ἡ περὶ τούτου εἰδοποίησις·

« Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδριάσει τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου τοῦ Ἀθηναίου, γενομένης κληρώσεως, ἀνεδείχθη ἡ ἐξῆς σειρά τῶν διδασκόντων μελῶν· 1) Ι. Ν. Λεβαδεὺς, 2) Μ. Ρενιέρης, 3) Ξ. Λάνδερερ, 4) Δ. Στοῦμπος, 5) Κ. Παπαρρηγόπουλος, 6) Ι. Α. Σοῦτσας, 7) Π. Καλλιγᾶς, 8) Σ. Α. Κουμανούδης, 9) Δ. Ν. Βερναρδάκης, 10) Ν. Δραγούμης, 11) Π. Παπαρρηγόπουλος, 12) Π. Βράλλας Ἀρμένης, 13) Γ. Τερτσέτης, 14) Α. Πάλλης, 15) Γ. Παππαδόπουλος, 16) Α. Ρ. Ραγκαβῆς. Ἀπὸ τῆς κληρώσεως ταύτης ἐξηρέθη ὁ πνευματιώτατος ἀρχιμανδρίτης καὶ καθηγητῆς κ. Α. Λυκούργος, οὗτινος τὸ μάθημα θέλει προηγηθῇ τῶν λοιπῶν.

« Ἀρχονται δὲ αἱ παραδόσεις τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου κατὰ τὴν κληρωθεῖσαν ταύτην σειράν τῇ 2 Ἰανουαρίου 1866 ὥρα 2 μ. μ., ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου τοῦ κ. Γ. Γ. Παππαδοπούλου, κειμένου ὑπισθεν τῆς Συναίας ἀκαδημίας.

« Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Δεκεμβρίου 1865.

» Ὁ πρόεδρος » Ὁ γραμματεὺς
» Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ. » Δ. Ν. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ, »

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΔΑΚΡΥΟΝ.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΗΣ Α. Σ'...

(ΕΚ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ.)

Πρὸς τ' ἄλλο ἡμισφαίριον ὁ ἥλιος πεγαίνει·

Ἡ φύσις εἶναι ὥς νεκρά

Καὶ ἡ πανσέληνος ὠχρά,

Ἐπὶ βουνοῦ προβαίνει.

Κ' ἐμὲ τῆς λύπης θύελλα μοῦ ὁδηγεῖ τὸ βῆμα

Ἐδῶ ποῦ ἔδυσ' ἡ χαρά,

Ἦν ῥίψω ἄνθη δροσερά

Σ' τὸ ἔρημόν της μνήμα.

Ρόδον εὐώδες ἐκρυψε τὸ κρύον τοῦτο χῶμα...

Τὸ σῶμά της τὸ νεκρὸν,

Αἰ' ἐμὲ ὁμῶς καὶ νεκρὸν

Μοσχοβολεῖ ἀκόμα.

Ὡς ἦχος θαίης μουσικῆς ἐσθίεσθαι ἡ πνοή της!

Δὲν ἤρκεσεν ἡ καλλονή

Ἀλλ' οὔτε δέησις κοινή

Ἦν σώσουν τὴν ζωὴν της—

Οἶκτον ἂν εἶχε ὁ θάνατος, ἢ ἀλλαγὴν ἢ τύχην,

Δὲν ἤμην τόσον δυστυχῆς,

Νὰ ψάλλουν πόνους τῆς ψυχῆς

Οἱ θλιβεροὶ μου στίχοι.

Καὶ διατὶ ἐδύρομαι; ἤδ' ἡ ψυχὴ ἐκείνη

Εἰς κῆπον τέρψεων σκιρτᾷ

Καὶ μὲ ἀγγέλους συμπετᾷ

Ἐν σταθερᾷ γαλήνῃ.

Ὅποτεν τις ὀρφανισθῇ, τῆς ψυχικῆς χαρᾶς του,

Τὴν στέρησιν ἄς λυπηθῇ,

Μωρὸς πλὴν εἶναι ἂν μεμψθῇ

Τὴν πρόνοιαν τοῦ Πλάστου...

Φύγε μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ ἀμφίβολος ἰδέα...

Δὲν ἀπιστῶ εἰς τὸν Θεόν

Θά τὴν ἰδῶ εἰς τὸν Οὐρανόν

Πάλιν νὰ ζῇ ἀκμαία.

Ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν μου φέρουσα τόσον χαρίτων πλῆθος,

Ἡ μνήμη της ἡ ἱερά,

Πληροῖ μὲ δάκρυα πικρά

Τὸ ἔρημόν μου στῆθος.

24 Ὀκτωβρίου 1865.

Π. Σ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 15, 1865.

Μετὰ τὴν σύστασιν τοῦ ὑπουργείου, τὸ ὁποῖον ἀνηγγείλαμεν τὴν 1 τοῦ μεσοῦντος, ἐπῆλθε πολιτικὴ τις γαλήνη. Ὁ τυφὼν τοῦ τύπου ἐκόπασεν· ἐκ τῶν μερίδων αἱ μὲν συζυμοῦνται, αἱ δὲ ἀναζυμοῦνται· τῶν θερμῶν πατριωτῶν αἱ ὑπαιθριοὶ ἀλλὰ καὶ δυσαιθριοὶ δημηγορίαι διεκόπησαν, καὶ τῆς βουλῆς τῶν ἑκατὸν ἐβδομήκοντα ὀκτὼ αἱ συζητήσεις ἐστράφησαν περὶ νομοθετικὰ θέματα· οὐδεὶς μέχρι τοῦδε λόγος ἐν τῷ βουλευτηρίῳ περὶ αἰτιῶν ἀκμῆς καὶ παρακμῆς, πτώσεως καὶ ἀναστάσεως ὑπουργείων. Εὐδαίμων ἐποχὴ καθ' ἣν δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἱστοριογράφου! Καὶ ἂν τοῦ ταμείου δὲν ἦσαν καὶ αὐταὶ αἱ ἐσχαταὶ γωνίαι κεναί, καὶ ἂν ἡ ληστεία δὲν ἐμάινετο συλλαμβάνουσα Ἀγγλους ἐν Ἀκαρνανίᾳ καὶ ἀποκεφαλίζουσα λογικὰ μὲν ὄντα ἐν Φθιώτιδι, ἄλογα δὲ ἐν Ἀττικῇ, σύμπαντες τῶν Ἑλλήνων οἱ παῖδες, οὐχὶ μόνοι οἱ ἐν τῷ ἀθηναίῳ θεάτρῳ συναθροί-

σθέντες, ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος θ' ἀνεβύων ἀγαλλομένῳ ποδὶ μετὰ τῆς Μαρίας τοῦ καθηγητοῦ Κ. Βερναρδάκη «Δόξα πατρί!»

Ἀλλὰ πολλάκις δυστυχῶς ἡ γαλήνη προμηνύει θύελλαν. Ναὶ μὲν τὴν δεινὴν τρικυμίαν διαδέχεται πολλάκις αἰφνιδία καὶ ἀπροσδόκητος κατάπαυσις τῶν ἀνέμων, καὶ ἡ φύσις πᾶσα βυθίζεται εἰς βαθεῖαν σιγὴν, σιγὴν ἀναγεννώσαν τὰς ἐλπίδας· ἀλλ' ἡ ἡρεμία δὲν διαρκεῖ δυστυχῶς· διότι τὰ νέφη, συμπυκνούμενα ἐν τῷ βραχεὶ τούτῳ διαστήματι, ἐκρήγνυνται μετὰ πατάγου, καὶ ἐξερεύγονται ἀνηλεῶς κεραυνοὺς καὶ ὑετὸν καὶ χάλαζαν. Ἀλλ' ἂς μὴ γινώμεθα μάντις κακῶν· ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι τὸ σωτήριο 1866 ἔτος ἔσται ἀληθῶς σωτήριο εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀμήν.

Ἡ βουλὴ ἐνησχολήθη καὶ εἰς τὸ περὶ ἀφομοιώσεως τῆς Ἑπτανήσου· διώρισε δ' ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπὴν ἵνα σκεφθῇ καὶ προτείνῃ τὸν τρόπον. Ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ προσεχοῦς ἔτους δὲν συνεζητήθη εἰσέτι· λέγεται δὲ ὅτι τὸ ὑπουργεῖον κατώρθωσεν ἐλάττωσιν τῶν δαπανῶν μέχοι δύο ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

— 8 —

ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΑ. Ὁ Χατὲμ-Ταῖς ἡγεμὼν τῆς Ἀραβίας, ἦτο τοσοῦτον γνωστὸς ἐπὶ γενναιοδωρίᾳ, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἰσχυρότεροι μονάρχαι ἐφθόουν τὴν φήμην αὐτοῦ. Ὁ δὲ Σουλτάνος τῆς Δαμασκοῦ, ἐπιθυμῶν νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἦσαν ἀληθῆ τὰ ἀδόμενα, ἔστειλεν ἕνα τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν κομίζοντα εἰς αὐτὸν λαμπρὰ δῶρα. Παρεκάλει δὲ συγχρόνως νὰ προμηθεύσωσιν αὐτῷ εἰκοσι καμήλους ἐχούσας ἐρυθροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐρυθρὰς τρίχας. Σημειωτέον δὲ ὅτι αἱ κάμηλοι τοῦ εἰδούς τούτου εἶναι σπανιώταται καὶ μεγάλης ἀξίας. Ὁ Χατὲμ προσέταξεν εὐθὺς νὰ περιέλθωσι τὴν ἐρημον καὶ νὰ φέρωσιν ὅσας τοιαύτας καμήλους συναντήσωσιν, ὑποσχεθεὶς νὰ πληρώσῃ διπλασίαν τὴν ἀξίαν αὐτῶν. Οἱ Ἀράβες, βέβαιοι ὄντες ὅτι θὰ λάβωσι τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν, ἔφεραν ἐκκτὸν καμήλους, τὰς ὁποίας ἔστειλεν ὁ ἡγεμὼν πρὸς τὸν Σουλτάνον, δαψιλεύσας καὶ πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν πολλὰ ἄλλα δῶρα. Ὁ Σουλτάνος τῆς Δαμασκοῦ θαυμάσας τὴν τόσῃ πολυτέλειαν, ἠθέλησε νὰ ὑπερβῇ αὐτήν, καὶ ἀνταπέστειλε πρὸς τὸν Χατὲμ τὰς ἰδίας καμήλους ἐχούσας φορτίον πολυτίμων ὑφασμάτων. Ὁ Χατὲμ καλέσας εὐθὺς τοὺς Ἀράβας τοὺς εὐρόντας τὰ περίεργα ἐκεῖνα ζῶα, ἐδῶρκεν αὐτὰ μετὰ τῶν φορτίων. Τοῦτο μαθὼν ὁ ἡγεμὼν τῆς Δαμασκοῦ ὡμολόγησεν ἑαυτὸν ἡττηθέντα.

ΓΑΛΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΔΕΣ. Ἰδοὺ πῶς κρίνει Ἀγγλος τις συγγραφεὺς, ὁ Sherlok, τὰς Γαλλίδας καὶ τὰς Ἀγγλίδας. «Ὅταν βλέπῃς Γαλλίδα εἰσερχομένην εἰς αἶθουσαν, τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐλαύει

τὴν προσοχὴν σου εἶναι ὅτι περιπατεῖ, ἵσταται, ἔχει περιπεποιημένους τοὺς πόδας καὶ τὴν κεφαλὴν, τὸ ἔνδυμα κομψὸν καὶ εὐπρεπὲς κάλλιον πάσης ἄλλης γυναικός.

Ὅταν ὁμιλῇ φαίνεται ὅτι προσωποποιεῖ τὴν τέχνην τοῦ ἀρέσκειν. Οἱ ὀφθαλμοί, τὰ χεῖλη, αἱ λέξεις, τὰ κινήματα αὐτῆς σὲ καταγόμενους. Ἡ ὁμιλία αὐτῆς εἶναι ἐρασμιωτάτη, ἡ φωνὴ πλήρης χάριτος, καὶ ἐρμηνεύει μετὰ πολλῆς κομψότητος καὶ τὴν ἀνοητωτέραν φράσιν· ὁσάκις δὲ θέλῃ, καὶ ἐννοεῖ τὴν εἰρωνίαν, καὶ μεταχειρίζεται λεπτότατον εἰρωνικὸν ὕφος ὀξύτερον πάσης ἄλλης γυναικός.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς σπινθηροβολοῦσι πνεῦμα, καὶ χαριεστάτας ἀστείότητας ἐξακοντίζει ἡ φαντασία αὐτῆς. Διηγούμενη δὲ ἱστορίαν τινὰ εἶναι ἀμίμητος· τὰ κινήματα τοῦ σώματος καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς αὐτῆς εἶναι καὶ φυσικὰ καὶ χαριέστατα. Γλυκεῖά τις ζωνρότης διακτερεῖ αὐτὴν πάντοτε εὐδιάθετον καὶ εὐθυμὸν· μόνον δὲ σκοπὸν τοῦ βίου αὐτῆς ἔχει τὸ ἀρέσκειν εἰς τοὺς ἄλλους καὶ τὸ ν' ἀρέσκωσιν αὐτὴν οἱ ἄλλοι. Ἡ ζωνρότης αὐτῆς παρομοιάζει ἐνίοτε φρενῶν ἑκστασιν· καὶ ὁμῶς καὶ κατ' αὐτὰς ἔτι τὰς στιγμὰς εἶναι εὐάρεστος.

Αἱ δὲ Ἀγγλίδες κατὰ πολλὰ ἄλλα ὑπερβαίνουν τὰς Γαλλίδας, ὡς καὶ αἱ Γαλλίδες κατὰ πολλὰ ἐπίσης ἄλλα ὑπερβαίνουν ἐκείνας. Αἱ Ἀγγλίδες εἶναι αἱ κάλλιστα ὑπὸ τὸν οὐρανὸν συμβίαι· καὶ ἐντροπὴ εἰς τοὺς ἄνδρας ἐκείνους οἵτινες γίνονται κακοὶ σύζυγοι αὐτῶν.

BIBLIA. Ἡ βιβλιογραφία εἶναι ὁ μίτος ὁ ὀδηγὸν ἡμᾶς εἰς τὰ ἀναριθμητὰ προϊόντα τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς, ὅθεν καὶ πρόξενος γίνεται μεγάλης ὠφελείας πρὸς πάντας τοὺς γράφοντας, ἢ τουλάχιστον τοὺς ἔχοντας κλίσιν τινὰ πρὸς τὴν φιλολογίαν, καὶ πάντας τοὺς θέλοντας νὰ σχηματίσωσι βιβλιοθήκην, ἢ ἀπλῶς ἐπιθυμοῦντας νὰ πληροφορηθῶσι περὶ τῆς ἀξίας ἢ σπανιότητος βιβλίου τινός.

Ἡ ἐκλογὴ τῶν βιβλίων ἐγείνεν ἀντικείμενον σπουδαιότητος μελέτης, καὶ δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἐννοήσωμεν τὸν λόγον.

Ἰπελογίσθη κατὰ προσέγγισιν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν βιβλίων, ἅτινα παρήγαγεν ἡ τυπογραφία ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως αὐτῆς, ἀναβαίνει εἰς 3, 277, 764, 000 τόμους, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι πᾶν σύγγραμμα ἐξεδόθη εἰς 300 ἀντίτυπα, κατὰ μέσον ὄρον, καὶ ὅτι ταῦτα πάντα σώζονται. Κατὰ τὸν συμπερασμὸν τοῦτον, δίδοντες εἰς ἕκαστον τόμον ἕνα μόνον δακτύλον πάχους, ἂν θέσωμεν αὐτοὺς τὸν ἕνα εἰς τὰ πλάγια τοῦ ἑτέρου εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν, θέλουσι καταλάβει διάστημα 18,207 λευγῶν, ἢ ὀλίγον τι πλείοτερον τοῦ διπλασίου τῆς περιφερείας τῆς γῆς.

Λογίζοντες ἀνὰ τρεῖς δακτύλους δι' ἕκαστον σῶμα τῆς ἀγίας Γραφῆς θέλωμεν ἀποτελέσει γραμμὴν 750 λευγῶν· προσθέτοντες δὲ καὶ τὸ *Imitation de*